

мошната консерватория. Билъ дълги години диригентъ и учителъ въ Билефелдъ, и 1878 се хабилитира за музикална наука въ Лайпцигския университетъ. Следъ две годишно пребивание въ Лайпцигъ като при-

Хуго Риманъ

ватъ доцентъ, и една година като учителъ въ Бромбергъ, 1881—90 го виждаме учителъ въ Хамбургската консерватория, а после — такъвъ въ Висбаденската консерватория. 1895 се връща наново въ Лайпцигския университетъ, като 1901 става професоръ, а отъ 1908 — директоръ на Collegium musicum, и отъ 1914 такъвъ въ новия Държавенъ научно-музикаленъ институтъ. Р. е единъ многостраненъ изследвателъ, който засяга всички области на музиката, и съ една удивителна основателностъ изяснява много неясни и неизследвани понятия и дори области и епохи отъ историята на музиката, като при тия си изследвания провежда единъ строго наученъ методъ. Той е и единъ отъ преобразователитъ на методиката на преподаването. Отъ неговитъ многобройни трудове, които говорятъ и за една удивителна плодовитостъ и работоспособностъ — най-важни сж: „Учебникъ по хармония“ (1887, 8

изд. 1920), „Систематично учение за модулацията“ (1890), „Учебникъ по простия, двоенъ и имитационенъ контрапунктъ“ (1904), „Основи на композиционната наука“ (1904), „Голямо композиционно учение“ (1904), катехизмитъ на: „Музикалнитъ инструменти“ (4 изд. 1904), „Свиране на генералбасъ“ (3 изд. 1909), „Музикална диктовка“, „Оркестриране“, „Партитурно свиране“, „Музикална история“ — въ 2 части (1888), „Клавирната игра“, „Музикална естетика“, „Наръчникъ по история на музиката“ (1901—13), „Епохи и герои на музикалната история“ (1900), „Студии къмъ историята на нотописъта“ (1878), „Развитието на нашата нотописъ“ (1881), „Оперна наръчна книга“ (1883—94), „Практическо въвеждане въ фразирането“, „Система на музикалната ритмика и метрика“ (1903), „История на музикалната теория отъ IX до XIX в.“ (2 изд. 1921), „Византийската нотописъ отъ X до XV в.“ (1909), „Малъкъ наръчникъ по история на музиката“ (1908), анализъ на всички Бетховенови клавирни сонати, „Динамика и агогика“ (1884), „Фолклористични тоналитетни студии“, и неговиятъ „Музикаленъ речникъ“ (първо издание — 1882, единадесето 1929, преработено отъ Айнщайнъ), получилъ голъмо разпространение, поради това, че представя и за специалиста и за любителя на музиката една ценна справочна книга, написана на популяренъ и, все пакъ, наученъ начинъ. Като компонистъ, Р. застъпва, главно, инструктивната музика за учебни цѣли: школи за органъ и пиано, етюди, сонатини, а сжщо и сонати, вариации, мазурки и др. за пиано, камерна музика, хорови и солови пѣсни. Освенъ това, издавалъ е и следнитъ сборници: „Alte Kammermusik“, „Collegium musicum“, „Illustrationen zur Musikgeschichte“, „Kantatenfrühling“ и др. Единъ сборникъ отъ статии на Р. е излъзълъ подъ името „Прелюдии и студии“.

Риманъ, Лудвигъ — Riemann, Ludwig — виденъ тонпсихологъ, род. 25 мартъ 1863 въ Лüneбургъ. умр. 25 ян. 1927 въ Есенъ, възпитаникъ на Кралския академически институтъ за църковна музика въ Берлинъ, гимназияленъ учителъ, отъ 1918—професоръ въ Есенъ, писалъ: